

Slovenska
filharmonija

**Sezona
2025|26**

***V iskanju
odgovorov***

SMS 5

Same
mogočne
skladbe

SMS 5

Same
mogočne
skladbe

2. in 3. april 2026 ob 19.30

Cankarjev dom, Gallusova dvorana

V iskanju odgovorov

Orkester Slovenske filharmonije

Zbor Slovenske filharmonije

Zbor Hrvatske radiotelevizije

Bas Wiegers

dirigent

Sophia Burgos

sopran

Ana Dolžan

koncertna mojstrica

Tomislav Fačini

šef dirigent Zbora Hrvatske radiotelevizije

Gioele Andreolli, Alenka Podpečan

priprava Zbora Slovenske filharmonije

V sodelovanju s Hrvatsko radiotelevizijo.

ARS

Koncert snema in neposredno prenaša
program Ars – 3. program Radia Slovenija.

Arvo Pärt (1935)Fratres | *Bratje***Maurice Ravel (1875–1937)**

Plemeniti in sentimentalni valčki

Zmerno – zelo odkrito

Precej počasno – z intenzivnim izrazom

Zmerno

Precej živahno

Skoraj počasno – z intimnim občutkom

Živahno

Manj živahno

Epilog: počasen

Francis Poulenc (1899–1963)Stabat Mater | *Mati žalostna je stala*Stabat Mater dolorosa | *Mati žalostna je stala*

Cujus animam gementem |

*V grenko žalost zatopljena*O quam tristis | *O, kaj žalosti prestat*Quae moerebat | *V žalosti vzdihuje blede*Quis est homo | *Komu potok solz ne lije*Vidit suum | *V Sina le pogled upira*Eja Mater | *Mati, vir ljubezni prave*Fac, ut ardeat | *Daj, da bo srce se vnelo*Sancta Mater | *Sveta Mati, to te prosim*Fac, ut portem | *Daj mi, da bom vse življenje*Inflammatum et accensus | *Ti pa varuj, Mati ljuba*Quando corpus | *Ko pa smrt telo mi vzame*

Arvo Pärt je eden redkih živečih skladateljev, ki jim je v zadnjih desetletjih uspelo na svojo stran pridobiti kar najširša občinstva sveta klasične glasbe, obenem pa prejeti tudi nesporno priznanje v strokovnih in akademskih krogih. O njem se pišejo obširne muzikološke študije, hkrati pa že več kot poldrugo desetletje vztraja na ali ob samem vrhu največkrat izvajanih skladateljev na koncertnih odrih po vsem svetu.

Pärtova umetniška pot do sloga, ki mu je pridobil široko prepoznavnost, nikakor ni bila hitra ali premočrtna. V mladosti se je preizkušal v različnih smereh, sprva v neoklasicizmu, pozneje pa tudi v serializmu in drugih modernističnih postopkih, česar sovjetske glasbene institucije niso sprejele z odobravanjem. Konec šestdesetih let se je znašel v precejšnji umetniški in osebni krizi, ko je za kar osem let skladateljsko skoraj povsem obmolknil, ta čas pa je posvetil študiju jezikov stare glasbe, predvsem gregorijanskega koral, zgodnjega večglasja in renesančne polifonije. V istem času je dozorevala tudi njegova spreobrnitev iz luteranske v pravoslavno vero in njegov poznejši opus je povsem prepleten z globokim religioznim doživljanjem.

V drugi polovici sedemdesetih let je Pärt začel znova objavljati nova dela in že nemudoma je postalo jasno, da je v tem času našel povsem novo in docela lastno skladateljsko govorico. Skozi dolgotrajno in natančno preučevanje starih mojstrov je skladatelj namreč izoblikoval tehniko, ki jo je po latinskem izrazu za zvončke poimenoval *tintinnabuli*. Ta v osnovi sestoji iz vzporednega gibanja melodičnega glasu po izbrani lestvici in spremljave, ki se giba po tonih toničnega trizvoka, tovrstna pisava pa botruje značilnemu umirjenemu, lebdečemu občutju v kontemplaciji ponavljajočega se glasbenega gradiva. Pärt je s tem ponudil poduhovljeno alternativo tipu

minimalizma, ki je petnajst let pred tem zaživel na vzhodni obali Združenih držav – ameriški pulz je nadomestil s svojevrstnimi glasbenimi litanijami.

Med prva dela tega novega obdobja spada prav ***Fratres*** (*Bratje*), ki je nastalo leta 1977. Skladba je zasnovana kot niz devetih variacij iste osnovne zamisli, med katere so vstavljeni kratki tolkalski interludiji. Pärt je skladbo razumel kot boj med hipnim in večnim, ki naj bi se križala v slehernem človeku. *Fratres* to soočanje nasprotij ponazarja z vračanjem k enakemu gradivu, ki pa se nikoli ne pojavi na povsem isti način; skladba se tako ves čas premika, ne da bi se zares premaknila, ustvarja vtis, kot da linearni glasbeni čas mineva, odzvanja v statični večnosti.

Posebnost *Fratres* je tudi, da skladba ni bila zamišljena za eno samo, dokončno določeno zasedbo. Pärt jo je že na začetku zasnoval tako, da jo je mogoče prenesti na različne inštrumente. Od prve izvedbe leta 1977 se je zato nabralo že precej avtoriziranih različic, denimo za violino in klavir, za godalni orkester, za violončelo, pa pihala in druge kombinacije. Tudi naslov, *Bratje*, je mogoče razumeti v tej luči: po eni strani se nanaša na ansambel Hortus Musicus, ki ga je sestavljal krog Pärtovih sodelavcev ter prijateljev in ki je skladbo tudi kot prvi izvedel, po drugi pa meri na sorodstvo med različnimi različicami, ki »bratsko« izhajajo iz iste zasnove.

Tudi ***Plemeniti in sentimentalni valčki Mauricea Ravela*** so bili spisani kot svojevrsten dialog s preteklostjo. Valček je bil ples, ki je ob koncu 18. stoletja obnorel številna evropska središča. Pozneje se je »prijel« predvsem na Dunaju, skladatelji romantike pa so ga postopoma povzdignili v umetniško obliko, za kar je med drugimi zaslužen sploh Frédéric Chopin.

Ravel se je s pisanjem valčkov spogledoval že leta 1906, dotično delo pa je spisal leta 1911, torej v času, ko je po nizu skladateljskih uspehov že užival ugled ene osrednjih figur pariške skladateljske scene. Z naslovom se je skladatelj navezal na zbirki Schubertovih valčkov – *Plemenite, Valses nobles*, in *Sentimentalne, Valses sentimentales* –, ki so bili še tesno povezani s spremljavo salonskega plesa, a obenem že presegajo okvire svoje namembnosti in dosegajo status avtonomnega estetskega dela. Morda lahko tudi v tej luči beremo epigraf Henrija de Régnierja, ki stoji na začetku Ravelove partiture in govori o »slastnem in vedno novem užitku v nekoristnem početju«.

Prva izvedba dela je bila del pravcatega glasbenega eksperimenta. Leto pred premiero je Ravel skupaj z Gabrielom Fauréjem in nekaj drugimi francoskimi skladateljskimi kolegi ustanovil Société musicale indépendante, Neodvisno glasbeno društvo, ki je kot protiutež konservativno naravnani Société Nationale de Musique, Narodnemu glasbenemu društvu, zagovarjala nove smeri v francoski glasbi, pri čemer je kot zgled jemala predvsem delo Césarja Francka. Kakorkoli, leta 1911 so z društvom v enem od pariških salonov priredili svojevrstno tekmovanje, nekakšen »anonimni koncert«, na katerem je pianist igral novonastala dela, občinstvo pa je po vsakem ugibalo, čigavo pero stoji za skladbo. S tem so želeli odkriti, kolikšno sugestivno moč na doživljanje glasbe nosi ime avtorja in koliko glasba lahko govori sama zase. Lahko bi rekli, da je poskus uspel – med izvedbo Ravelovih valčkov naj bi se nekateri njegovi prijatelji, ki so skladateljevo glasbo sicer cenili, norčevali, češ da so valčki smešni in pretenciozno moderni, ugibanja pa so jih pripisovala imenom, kot sta Satie ali Kodály; Ravelov izraz je

prepoznala približno polovica. Na to je bil Ravel na svoj način pravzaprav precej ponosen, saj se je ob provokacijah pariškega občinstva pogosto zabaval.

Ravel *Plemenitih in sentimentalnih valčkov* skoraj zagotovo ni pisal z mislijo na to, da bodo nekoč zazveneli v simfonični zvočnosti. Šele leto pozneje ga je namreč baletna družba intendantke Natalije Truhanove prepričala, da jih v hitrici orkestrira za balet *Adélaïde, ou le langage des fleurs* (Adelajda oziroma jezik rož). Zgodba baleta je bila precej plehka – predstavljena je v pariški salon kurtizane, značilen za dvajseta leta 19. stoletja, kjer rože delujejo kot simboli svojevrstnega »jezika čustev« – in po nekaj sicer uspešnih ponovitvah je postavitvev kmalu izginila s sporedov. Ravel je orkestrirane valčke pozneje pretopil v orkestrsko suito, ki jo bomo poslušali danes. Vsekakor tega ni storil le zaradi prikladnosti: *Plemenite in sentimentalne valčke* je imel za svojo najljubšo klavirsko skladbo, ki je odmevala tudi pri njegovih skladateljskih sopotnikih – Debussy jih je denimo označil za »delo kar najbolj subtilnega ušesa«.

Tudi ustvarjalnost **Francisa Poulenca** se je izoblikovala v Parizu, ki pa so ga kot kozmopolitsko evropsko kulturno prestolnico v medvojnem času že pretresale različne avantgarde. Poulencu kot otroku bogate družine, ki je imela v lasti farmacevtsko podjetje, nikoli ni bilo treba skrbeti za preživetje, saj je po zgodnji smrti obeh staršev podedoval večino njunega premoženja, s katerim si je kupil vilo v predmestju Pariza. Že kmalu je namreč sklenil, da družinskega posla ne bo nadaljeval, saj mu je dišalo brezskrbnejše življenje. Tako se je že v najstniških letih znašel v avantgardnih pariških

krogih, ki so zaznamovali njegova prepričanja, s tem pa tudi skladateljski slog. Poulencova glasba se je v njegovem zgodnjem obdobju jasno oddaljevala od poznoromantičnega sloga, ki je tisti čas prevladoval med akademsko šolanimi skladatelji, vendar se prav tako ni usmeril proti nemškemu tipu modernizma, torej k atonalnosti ali dodekafoniji. Dišal mu je lahkotnejši, skorajda posmehljiv, ironičen jezik, ki ga je spajal s tipično francoskim raziskovanjem zvočnih barv in ritma – eno od tovrstnih poti je že pred vojno s svojimi baleti nakazal Stravinski. V letih po prvi svetovni vojni se je Poulenc znašel v krogu podobno mislečih skladateljev, ki so si za vzornika in učitelja izbrali Erika Satieja, in že kmalu se jih je prijala oznaka *Les Six*, čeprav je Šesterica to etiketo do neke mere zavračala. Upravičeno so namreč menili, da so njihove glasbene pisave pač preveč raznolike, da bi jih lahko razumeli kot pravcato gibanje ali skladateljsko šolo.

Poulencov opus je torej neločljiv od francoskih, sploh pariških tokov ter tamkajšnjega burnega umetniškega in družabnega, kavarniškega življenja nasploh. Skladatelj je tesno sodeloval s svojimi prijatelji in odličnimi glasbeniki, za katere je napisal številna dela, s kolegi so tudi redno komentirali ustvarjalnost drug drugega ter si medsebojno popravljali partiture. Vseeno pa je posvetno bonvivantstvo francoske prestolnice zajelo le en del skladateljeve osebnosti – Poulenc se namreč nikoli ni odrekel globoki veri, ki jo je prevzel od pokojnih staršev. Že leta 1936, ko je njegov bližnji prijatelj in skladateljski kolega Pierre-Octave Ferroud umrl v prometni nesreči, je obiskal romarsko svetišče v kraju Rocamadour, kjer se nahaja znamenita srednjeveška skulptura črne Marije. Poulenc je izkušnjo svetišča opisal kot prelomnico, po kateri ni bil več isti človek. Še isto leto je napisal *Litanije k črni Mariji iz Rocamadourja*, po drugi svetovni vojni pa se je

lahkotnost njegovih zgodnjih del v veliki meri umaknila resnobni, kontemplativni in mestoma celo asketski sakralni glasbi, čeprav se svoji značilni melodični neposrednosti, pa tudi občutku za ironično distanco, ni nikoli povsem odrekel. Kot je nekoč rekel sam: po »Poulenc le voyou«, Poulencu razbojniku, je nastopil »Poulenc le moine«, Poulenc menih.

Prav v ***Stabat Mater*** (*Mati žalostna je stala*) se ta notranja razpetost med radoživostjo in ponotranjeno religioznostjo morda najjasneje zgosti. Delo je nastalo leta 1950 kot posvetilo umrlemu slikarju in scenografu Christianu Bérardu, eni osrednjih figur pariškega umetniškega sveta štiridesetih let in Poulencovemu dobremu prijatelju. Po novem obisku Rocamadourja je Poulenc sklenil, da zanj ne bo napisal maše zadušnice, temveč »rekviem brez obupa«. Srednjeveško latinsko pesem o bolečini Marije pod križem je uglasbil za sopran, mešani zbor in orkester ter ga razdelil na dvanajst razmeroma kratkih spevov, v katerih se hitro menjujejo zborovska molitev v strogem stavku, sunkoviti, skoraj nasilni izbruhi, zadržana žalost in svetli, skoraj nežni trenutki. S tovrstno zgradbo in dialogom med večjim in manjšim zborovskim korpusom oziroma zborom in orkestrom, pa tudi mestoma slovesno zvočnostjo, se je Poulenc na svoj način naslonil tudi na tradicijo francoskega baročnega velikega moteta. Opazili boste, da *Stabat Mater* nikakor ni pretirano sentimentalno, patetično delo, da Poulenc v njem zajame celoten tok žalovanja in da se ob bolečini ob izgubi srečamo tudi z nedvoumnim slavljenjem tako tuzemskega kot posmrtnega življenja.

Lovrenc Rogelj

Bas Wiegers

Foto: Marco Borggreve

Nizozemski dirigent **Bas Wiegers** s svojo energijo in odprtostjo spada v sam vrh dirigiranja 21. stoletja. Kot gostujoči dirigent številnih evropskih simfoničnih orkestrrov, ansamblov in opernih hiš mojstrsko interpretira glasbo vse od baroka do današnjega časa.

Sodeloval je že z vsemi pomembnejšimi evropskimi orkestri, med drugim s Kraljevim orkestrom Concertgebouw, Simfoničnim orkestrom in Vokalnim ansamblom Jugozahodnega nemškega radia, Belgijskim državnim orkestrom, Estonskim nacionalnim simfoničnim orkestrom, Nacionalnim simfoničnim orkestrom Poljskega radia, Simfoničnim orkestrom Trondheim, Orkestrom Konzerthaus Berlin in komornim orkestrom Britten Sinfonia.

V sezoni 2025/26 bo debitiral z Norveškim radijskim orkestrom, orkestrom Hong Kong Sinfonietta in Nacionalnim orkestrom Metz Grand Est ter zopet sodeloval z Rotterdamskim filharmoničnim orkestrom, Simfoničnim orkestrom Zahodnonemškega radia in zasedbo Klangforum Wien, pri kateri je bil do leta 2022 glavni gostujoči dirigent. Njegova vsestranskost se odraža tudi v uspešnem delu z Münchenskim komornim orkestrom, s katerim že več let sodeluje kot izredni dirigent.

Gostoval je na festivalih, kot so Berlinski glasbeni festival, Salzburški festival, Beneški bienale, Holandski festival, Mednarodni glasbeni festival v Tongjeongu, Praška pomlad, Festival sodobne glasbe v Huddersfieldu, glasbeni festival v Aldeburghu in Dunajski festival, redno pa se udeležuje tudi kot operni dirigent, med drugim je že dirigiral v opernih hišah v Kölnu, Loreni, Bernu, Celovcu in Erlu.

Kot gostujoči profesor na Amsterdamskem konservatoriju skrbi za rast mladih glasbenih talentov, v prostem času pa se posveča tudi glasbenemu podkastu *Lov na zaklad* (*The Treasure Hunt*).

Sophia Burgos

Foto: Eros Heathen

Portoriško-ameriška sopranistka **Sophia Burgos** slovi po izrazni glasbeni in dramski prezenci. Kot mednarodno uveljavljena glasbenica nastopa na najpomembnejših opernih in koncertnih odrih po vsej Evropi in Severni Ameriki.

Študij je dokončala na kolidžu Bard ter na mednarodnih tekmovanjih prejela številne nagrade.

V letošnji sezoni bo nastopila na Beethovnovem festivalu v Bonnu in Porurskem trienalu v Nemčiji, sodelovala z orkestrom Royal Northern Sinfonia in Simfoničnim orkestrom Severnonemškega radia ter debitirala v Berlinski državni operi in gledališču Théâtre du Châtelet v Parizu.

V preteklih sezonah je že nastopila v Lyonski operi, Ljudski operi na Dunaju, Flamski operi, Operi Angers Nantes, Nizozemski nacionalni operi, operi La Monnaie v Bruslju ter pod taktirko priznanih dirigentov, kot so sir John Eliot Gardiner, sir Simon Rattle in Ivor Bolton, sodelovala s Simfoničnim orkestrom Bavarskega radia, Simfoničnim orkestrom BBC, Londonskim simfoničnim in Londonskim filharmoničnim orkestrom ter Zborom Monteverdi.

Poustvarila je številne operne vloge, med drugim je upodobila Tereso (Berlioz, *Benvenuto Cellini*), Despino (Mozart, *Così fan tutte*), Suzano (Mozart, *Figarova svatba*), Zerlino (Mozart, *Don Giovanni*), Mario (Bernstein, *Zgodba z zahodne strani*) in Lisičko Zvitorepko v istoimenski operi Leoša Janáčka.

Kot predana izvajalka sodobne glasbe je že izvajala tudi dela Georgea Crumba, Gérarda Griseyja, Chaye Czernowin in Clauda Viviera ter sodelovala s sestavoma Ensemble intercontemporain in Klangforum Wien.

Snemala je za založbi Sony Classical in Alpha, posnetek Janáčkove *Lisičke Zvitorepke* v izvedbi Londonskega simfoničnega orkestra, pri kateri je sodelovala, pa je prejel dve nagradi revije *Gramophone* in bil nominiran za nagrado grammy.

Orkester Slovenske filharmonije

Foto: Andraž Kobe

Orkester Slovenske filharmonije se lahko skupaj s svojimi predhodnicami pohvali z bogato tradicijo, kar ga uvršča med najstarejše podobne institucije v Evropi. Njegove korenine segajo v leto 1701, ko so domači plemiči ustanovili *Academio Philharmonicorum*. Njeno delo je nadaljevala Filharmonična družba (1794), ki si je kot glavni cilj zadala izvajanje instrumentalne glasbe, s čimer so bile začrtane smernice sodobnega simfoničnega orkestra. Ta je z vso polnostjo zaživel leta 1947, ko je bila ustanovljena Slovenska filharmonija.

Orkester je nato nenehno rasel, za kar so bili odločilnega pomena najprej domači stalni dirigenti, potem pa tudi številni slavni dirigentski gostje in solisti največjega mednarodnega slovesa. Poleg koncertov v matični dvorani Slovenske filharmonije od leta 1982 orkester pripravlja redne koncerte v Cankarjevem domu, v zadnjih desetletjih pa so ga turneje in gostovanja vodili tudi v najprestižnejše dvorane in na odmevne festivale po vsem svetu.

Zbor Slovenske filharmonije

Foto: Iztok Zupan

Zbor Slovenske filharmonije je edini poklicni koncertni vokalni sestav v Sloveniji. Leta 1991 je bil ustanovljen kot društvo posebnega družbenega pomena, od leta 1998 pa deluje v okviru Slovenske filharmonije. V sklopu svojih abonmajskih ciklov pripravlja koncerte, na katerih izvaja a cappella in vokalno-instrumentalno glasbo, ter redno sodeluje pri izvedbi vokalno-instrumentalnih del z Orkestrom Slovenske filharmonije.

Zbor je kar dve desetletji vodil Mirko Cuderman, od leta 2012 do danes pa so se kot umetniški vodje zvrstili Martina Batič, Borut Smrekar, Gregor Klančič in Sebastjan Vrhovnik, ki je umetniško vodenje zbora prevzel oktobra 2024. Sestav je sodeloval z najvidnejšimi slovenskimi dirigenti in številnimi uglednimi mednarodnimi umetniki, kot so Eric Ericson, Tõnu Kaljuste, Grete Pedersen, Kaspars Putniņš, Günther Theuring, Riccardo Muti, Valerij Gergijev, Peter Dijkstra, Risto Joost in Stephen Layton, ki od sezone 2024/25 zaseda mesto glavnega dirigenta Zbora Slovenske filharmonije.

Zbor Hrvške radiotelevizije

Foto: Jasenko Rasol

Zbor Hrvške radiotelevizije je bil ustanovljen leta 1941. Sprva je deloval kot komorni sestav, sčasoma pa se je razvil v prvi večji poklicni zbor na Hrvškem.

Zbor so vodili priznani dirigenti, kot so Mladen Pozajić, Dragan Gürtl, Boris Papandopulo, Sergije Rainis, Slavko Zlatić, Vladimir Kranjčević, Igor Kuljerić in Tonči Bilić. Na pobudo slednjega je zbor leta 1998 vzpostavil abonmajski cikel *Sfumato* in bil leta 2016 sprejet v Evropsko združenje profesionalnih pevskih zborov TENSO. Od sezone 2017/18 je glavni dirigent zbora maestro Tomislav Fačini.

Vsestranskost sestav dokazuje z izvajanjem širokega repertoarja a cappella in vokalno-instrumentalnih del vseh glasbenozgodovinskih obdobij. Redno sodeluje s Simfoničnim orkestrom Hrvške radiotelevizije, nastopal pa je tudi že z drugimi evropskimi orkestri ter številnimi uglednimi solisti in dirigenti, med drugim s Claudiem Abbadam, Lorinom Maazelom, Valerijem Poljanskim, Nilsom Schweckendiekom, Marcom Korovitchem, Kasparsom Putniņšem, Danielom Reussom in Stefanom Parkmanom.

Hvala, ker nas podpirate.

Erazem Žganjar
flavtist

Zavod
Vse bo v redu

 europlakat

DELO

MØBILIZE
FINANCIAL SERVICES

HITRADIO
center

Sio1NET.

in2

 COMTRADE
SYSTEM INTEGRATION

 GENEPLANET

mladi-upi.si

Francis Poulenc

Mati žalostna je stala

Prevedel Franc Ksaver Lukman

Mati žalostna je stala

Mati žalostna je stala,
zraven križa se jokala,
ko na njem je visel Sin.

V grenko žalost zatopljena

V grenko žalost zatopljena
je nje duša prebodena
z mečem silnih bolečin.

O, kaj žalosti prestati

O, kaj žalosti prestati
morala je sveta Mati,
k'tere Sin je rešil svet.

V žalosti vzdihuje bleda

V žalosti vzdihuje bleda,
ko v trepetu Sina gleda,
kaj trpi na les razpet.

Komu potok solz ne lije

Komu potok solz ne lije,
ko bridkosti zre Marije,
grenke nad morja bridkost?

Kdo prisrčno ne žaluje,
ko to Mater premišljuje,
njenih boli velikost?

Vidi Jezusa trpeti,
grehe ljudstva nase vzeti,
šibam vdati se voljno.

V Sina le pogled upira

V Sina le pogled upira,
ko ves zapuščen umira,
k smrti nagne še glavo.

Mati, vir ljubezni prave

Mati, vir ljubezni prave,
naj občutim te težave
in s teboj žalujem zdaj.

Daj, da bo srce se vnelo

Daj, da bo srce se vnelo
in za Jezusa gorelo
mi v ljubezni vekomaj.

Sveta Mati, to te prosim

Sveta Mati, to te prosim:
rane Kristusa naj nosim,
vtisni v moje jih srce.

Sinu tvojemu so rane
v odrešenje moje dane;
tudi mene naj bole.

Naj s teboj sedaj žalujem,
križanega objokujem,
ko v dolini solz živim.

S tabo poleg križa stati,
s tabo združen žalovati
v bridkem joku hrepenim.

Prosim, hvaljena Devica,
ti mi bodi tolažnica,
daj mi delež bolečin.

Daj mi, da bom vse življenje

Daj mi, da bom vse življenje
rad premišljal to trpljenje,
ko je umiral Božji Sin.

Mene križ naj obtežuje,
mene s tugo napolnjuje
sveta kri njegovih ran.

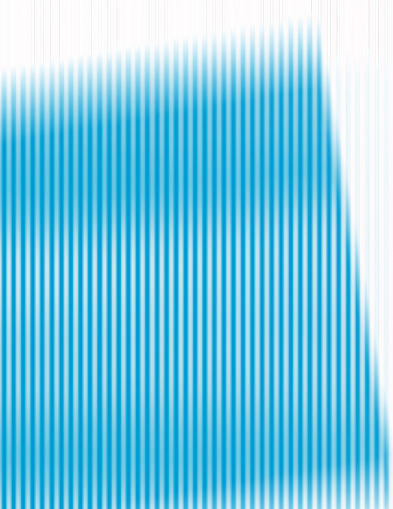
Ti pa varuj, Mati ljuba

Ti pa varuj, Mati ljuba,
da moj del ne bo poguba,
kadar pride sodni dan.

Kristus, ko bo treba umreti,
daj po Materi presveti,
da skušnjave zmagal bom.

Ko pa smrt telo mi vzame

Ko pa smrt telo mi vzame,
dušo mojo naj objame
večne slave rajski dom.

SOS 3

Sodobne
orkestrske
skladbe

Slovenska
filharmonija

Michael Wendeborg

15. april 2026
ob 19.30

Cankarjev dom
Gallusova dvorana

Takoj

Orkester in Zbor
Slovenske filharmonije
Michael Wendeborg dirigent in pianist
Illés | Hren | Mundry | Bartók

April, maj 2026

SIM 3

Predstavitev skladb s sporeda koncerta SOS 3

11. april 2026 ob 11.00

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Orkester Slovenske filharmonije

Michael Wendeborg *dirigent in pianist*

Alex Hren *skladatelj*

Urška Rihtaršič *povezovalka*

SOS 3

Takoj

15. april 2026 ob 19.30

Cankarjev dom, Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Zbor Slovenske filharmonije

Michael Wendeborg *dirigent in pianist*

Spored:

Isabel Mundry: Panorama ciego

Slepa panorama (2001)

Márton Illés: Víz-szín-tér | *Trije akvareli* (2019)

Alex Hren: Arcing Seeds | *Iskreča semena* (2026)

Béla Bartók: Čudežni mandarin, balet, Sz. 73,
BB 82 (1918/19, 1924)

DA! 5

Potujemo ... po Italiji

18. april 2026 ob 10.00 in 12.00

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Orkester Slovenske filharmonije

Mitja Dragolič *dirigent*

Franci Krevh, Verena Rojc *povezovalca*

Massimiliano Miani *klarinet*

Urška Šemrov *sopran*

Barbara Potočnik *mezzosopran*

Aljaž Farasin *tenor*

Spored: **Novaro, Monteverdi, Mendelssohn,
Verdi, Puccini, Morricone, Rossini**

FKK 5

Spomin na Piso

7. in 8. maj ob 19.30

Cankarjev dom, Gallusova dvorana

Zbor in Orkester Slovenske filharmonije

Mešani pevski zbor

Glasbene matice Ljubljana

Trevor Pinnock *dirigent*

Lauryna Bendžiūnaitė *sopran*

Mojca Bitenc Križaj *sopran*

Mauro Peter *tenor*

Spored:

Joseph Haydn: Te Deum | *Tebe Boga hvalimo v*
C-duru, Hob. XXIIIc:1

Wolfgang Amadeus Mozart:

Simfonija št. 25 v g-molu, KV 183

Felix Mendelssohn Bartholdy:

Simfonija št. 2 v B-duru, op. 52, »Slavospev«

**Slovenska
filharmonija**

www.filharmonija.si

**Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije**

Kongresni trg 10

1000 Ljubljana

T +386 1 2410 800

E info@filharmonija.si

www.filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je
Vlada Republike Slovenije. Dejavnost Slovenske
filharmonije financira Ministrstvo za kulturo.

triglav

generalni pokrovitelj
koncertne sezone 2025/26

Pokrovitelja in donatorja azijskega gostovanja:

generalna pokroviteljica
azijskega gostovanja

Pokrovitelj:

Donatorja:

Partner:

Medijski pokrovitelji:

Sio1NET.

Koncertni list Slovenske filharmonije

Same mogočne skladbe – SMS 5

Izdala: Slovenska filharmonija

Direktor Slovenske filharmonije in
umetniški vodja OSF: Matej Šarc

Umetniški vodja ZSF: Sebastjan Vrhovnik

Avtor spremne besede: Lovrenc Rogelj

Jezikovni pregled: Ana Kodelja

Oblikovanje: Arih Dinamik, d. o. o.

Prelom: Vlado Trifkovič

Ljubljana, marec 2026

Če želite prejemati redna e-obvestila
o programu Slovenske filharmonije,
sporočite svoj e-naslov na
info@filharmonija.si.

Slovenska filharmonija –
Academia philharmonicorum

@slofilharmonija

Redakcija koncertnega lista je bila končana
30. marca 2026.

ISSN 2350-5117